

Molnár Krisztina Rita

Invokáció a vakációról hozott hűtőmágneshoz

Angelico, a barát,
aki látta a cellasötétben
a kékarany angelos
isteni szárnyahegyén
remegő piheszolga fehér lebegését,
és azután csak az angyali híreket
tudta lefesteni,
lány levegőn üzenetsuhogást,
(hiszen
ő egyebet nem akart,
a világ hidegen gomolyogva elillant),
tán csak a hírnököt átölelő puha tájat,
a fákon a zöld, üde ágak,
a lombok örömteli, bő ragyogását,
párhuzamos, sima oszlopokat,
ahogy óvatosan befogadja a gótika
azt, aki jött a magasból,
Angelico, aki tudta, igen,
hogyan ecsetje alázata nélkül
a pusztá, goromba enyészet elé kerül,
és felemészti a bűn, az idő,
ahogyan megemészti maradék ananászt, ecetes krinolint,
majonézt, besamelt, kocsonyát, lazacot, mozarellagolyót –

ő a barátom, a hű, akit én hazahozva
Firenze derűs, napos útjairól,
most idetűzök,
a mágnes a hűtőn
most arany Angelico.

Jaj, szegény

Kinek mobilja
– óvatlan pillanat! –
a tóba beesett
– mert derűs napon derűs
s épp kacsát etet –,
rögtön ugrana,
de visszatartja őt a döbbenet,
a rémület, a jaj, már többé vissza,
soha vissza nem
hív már se az, se ez,
mi lesz, most minden elveszett,
a számok, ó, most én is elveszek,
akár a készülék, a tó most
elnyel engem is,
száradna ki,
dögölne meg
minden kacsa,
balfék vagyok, barom, hülye,
elérhető már nem leszek,
elért a vég, röhög a fél
Városliget, a lúzer én vagyok,
de jó sztori, a sok proli
majd ezt meséli el
míg nem jön a troli,
kit érdekel,
kacsák, hülyék, számok, tavak,
a francba is,
motyogja, mint morzsát előbb
morzsolja,
szórja átkait,
de közben tudja jól,
hiába tóba
semmi, senki nem esik,
s kétségbe pláne nem.